

kučními útratami, neboť nevznikly exekučním vymáháním pohledávky Josefy H-ové.

Pokud jde o pohledávku Josefy H-ové 500 Kč a její příslušenství, nelze přisvědčiti rekursnímu soudu, jenž až na částku 143 Kč 50 h, přikázanou na útratách, nic na uvedenou pohledávku z nejvyššího podání nepřikázal. Rekursní soud odůvodňuje to tím, že pohledávka není zapsána v pozemkové knize. Rekursní soud spoléhal na výpis z veřejné knihy. Leč neprávem. Činí-li se v § 214 ex. ř. podkladem rozdělení výtěžku dražby výpis z veřejných knih, míní se tím a může se míniti jen výpis, který jest správný (srovnej Gl. U. n. ř. čís. 1906, R II 230/26), nikoli výpis nesprávný. Jak se dodatečně ukázalo, byl výpis z pozemkové knihy co se týče pohledávky Josefy H-ové z rozsudku ze dne 3. září 1924 C II 501/24 v částce 500 Kč nesprávný. Neuvádí totiž v položce C 113, 96, 89, 80, 68 dotyčnou pohledávku, ač v pozemkové knize zapsána jest v uvedené položce poznámka vnucené správy na prodaných nemovitostech pro pohledávku Josefy H-ové z uvedeného rozsudku v částce 500 Kč s úroky a útratami v částkách 98 Kč 62 h, 93 Kč 20 h, 60 Kč 50 h a 143 Kč 50 h. Tato poznámka, datující ze dne 29. dubna 1925, tedy ještě před zahájením nynějšího dražebního řízení, dosud nebyla vymazána. Nesprávnost výpisu nebyla sice z něho zřejmě patrná, ale nesejde na tom, neboť strana nemůže pro nesprávnost výpisu přijíti o svá práva zapsaná v pozemkové knize. Ostatně Josefa H-ová ve své přihlášce poukazovala na exekuční spisy E 844/25 a E 933/25, které byly u exekučního soudu, a z těchto spisů a ze souvisejícího spisu E 924/24, jehož se v přihlášce rovněž bylo dovoláváno, nesprávnost výpisu vyplývala. K přihlášce však podle § 214 ex. ř. jest také přihlížeti. Podle § 218 třetí odstavec ex. ř. přicházejí z nejvyššího podání k úhradě pohledávky, pro něž před zahájením dražebního řízení byla nařízena vnucená správa, v pořadí podle § 104 ex. ř. bez ohledu, že dotyčná pohledávka není na nemovitosti zástavním právem zajištěna a že věřitel k dražebnímu řízení nepřistoupil. Podle toho bylo přikázati pohledávku Josefy H-ové v pořadí poznámky vnucené správy. Rekursní soud neprávem tak neučinil a bylo tak učiniti na dovolací recurs.

Čís. 9050.

Doručení žalob. Doručovatel není obmezen v určení dne a hodiny, kdy chce provéstí příští doručení. Uvědomiti o tom, že byla zásilka uložena na poště, lze i po té, když byla zásilka uložena na poště.

Jest odmítnouti dovolací odpověď, byla-li podána na recurs, třebaš tento byl podán dvojmo a jedno vyhotovení bylo doručeno odpůrci.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, R I 514/29.)

Žalovaný byl rozsudkem pro zmeškání uznán povinným zaplatiti žalobci podle žaloby. O d v o l a c í s o u d odvolání zamítl. D ů v o d y: Zmatečnost spatřuje žalovaný v tom, že mu nebyla žaloba vůbec doru-

čena, pokud se týče, že nebylo při jejím doručení dbáno předpisů o doručování žalob (§§ 106 a 104 c. ř. s.) a že důsledkem toho nebyl při roku o žalobě zastoupen. Soud odvolací k vůli zjištění správnosti a zákonnosti doručení žaloby s obesláním k roku provedl šetření výsledkem poštovního orgánu, jenž doručení žaloby prováděl, a manželky žalovaného. Soud odvolací má takto zjištěno, že když listonoš doručoval žalovanému žalobu s obesláním k roku, nezastihl ho doma, že mu proto zanechal písemné vyzvání podle předepsaného formuláře, by byl druhý den po prvním pokusu o doručení doma, že mu bude dodána rekomandovaná zásilka, že vyzvání to připevnil na domovní dvěře bytu žalovaného ve dvoře připínáčkem, jehož se používá na kreslicí prkna, že žalovaný druhý den doma nebyl a že proto listonoš zanechal žalovanému oznámení, že má uloženou zásilku na poštovním úřadě, kdež si ji má vyzvednouti, že také toto oznámení připevnil rovněž na domovní dvěře bytu žalovaného, že pak zásilku uložil 25. října 1928 na poštovním úřadě, což stvrzeno datem uložení a razítkem poštovního úřadu na doručném lístku, že druhého dne po uložení dopisu na poště říkal dceři žalovaného, že má žalovaný zásilku na poště, načež tato řekla, že otec to stejně nezaplatí a že mu to raději nebude říkati a že záznam na doručném lístku, že se adresát zdráhá zaplatiti porto, učinil jen proto, že žalovaný v jiných případech odpíral porto platiti. Těmito zjištěnými okolnostmi jest prokázáno, že při doručení žaloby s obesláním k roku bylo šetřeno předpisů §§ 106 a 104 c. ř. s. a že zejména postup poštovního orgánu při doručení byl správným. Ježto manželka žalovaného potvrdila, že sice téměř nikdy nebývá doma, že však na chvílku přicházejí v poledne domů, nelze tvrditi, že doba, kdy žalovaný na vyzvání měl k přijetí zásilky býti doma, byla volena tak, že žalovaný neměl možnosti vyzvání tomu vyhověti. Udání manželky žalovaného, že nikdy neviděla písemné upozornění na dveřích, že obsílka má býti žalovanému doručena, jest bez významu vzhledem k ustanovení § 104 třetí odstavec poslední věta a § 106 třetí odstavec c. ř. s. Ze seznání listonoše, že druhý den po uložení zásilky na poště říkal o tom dceři žalovaného, jasně plyne, že se žalovaný od dcery mohl snadno o uložení zásilky na poště dozvědět, kdyby mu byla, jak náleželo, sdělení listonoše vyřídila a k roku o žalobě po vyzvednutí zásilky se dostavit. Že jeho dcera tak neučinila, nemůže míti vliv na platnost doručení, Za tohoto stavu věci nelze tvrditi, že byla žalovanému nezákonným způsobem, zvláště opomenutým a nesprávným doručením odňata možnost na soudě jednati a že tato okolnost byla příčinou, že žalovaný nebyl v řízení vůbec zastoupen. Zmatečnosti podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s. zde tudíž není.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu a odmítl žalobcovu dovolací odpověď.

D ů v o d y:

Podle § 106 c. ř. s. má býti žalovaný, nebyl-li při doručování žaloby zastižen, vyzván písemným oznámením, jež jest zanechat v jeho bytě

neb v kanceláři nebo v místnosti obchodní nebo živnostenské; jsou-li však tyto místnosti zamčeny, oznámením připevněným na dveřích u vchodu, by byl v příslušné místnosti přítomen v určitý den a v určitou hodinu, kterou doručovatel zároveň ustanoví. Nevyhoví-li žalovaný tomuto vyzvání, uloží doručovatel písemnost, která měla být doručena poštou, na poštovním úřadě a oznámí žalovanému, že se toto uložení stalo písemnou oznámkou na dveřích bytu neb na dveřích místnosti obchodní nebo živnostenské a podle možnosti také ústním sdělením osobám bydlícím v sousedství. Odvolací soud zjistil výslechem listonoše, že se zachoval, jak uvedeno, a pokládá proto právem za to, že doručení bylo zákonným způsobem provedeno. Neprávem vytýká stěžovatel, že listonoš nevolil vhodnou dobu, vyzvav žalovaného, by byl doma druhý den v tutéž hodinu, ve kterou ho den před tím nezastihl, neboť doručovatel není nijakými předpisy omezen v určení dne a hodiny, kdy chce provést příští doručení. Též jest nesprávná výtká, že doručovatel neuvědomil ústně sousedy o tom, že uloží písemnost na poště, neboť to má učiniti doručovatel jen podle možnosti. Když však sousedy, jak zjištěno, nezastihl a uvědomil o tom dceru žalovaného, dosti učinil. Doručovatel nepochybil, sděliv to dceři žalovaného teprve druhého dne, neboť současnost sdělení a uložení na poště není předepsána. Stížnost jest tedy bezdůvodná a nemohla proto míti úspěch.

Dovolací odpověď žalobcovu bylo odmítnouti, neboť proti usnesení připouští se jen rekurs, který má být podán jen v jediném vyhotovení (§ 150 jedn. ř.). Byl-li omylem podán dvojmo, mělo druhé vyhotovení býti stěžovateli vráceno. Když však bylo nicméně doručeno odpůrci, neopravňovalo ho to nikterak k podání vyjádření, tím méně však k dovolací odpovědi, která předpokládá, že bylo podáno dovolání, čehož zde nebylo (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 9051.

Mezinárodní ochrana známkového práva.

Mezinárodní úpravě známkového práva ve státech Unie musí ustoupiti předpisy známkového práva tuzemského, pokud se jich mezinárodní smlouvy samy nedovolávají.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Rv I 321/28.)

Žalující, říšskoněmecká firma, domáhala se na žalovaném tuzemci, by byl uznán povinným zanechatí užívání slova »Acidopepsin« k označení svého zboží, t. j. výrobků pharmaceutických, tvrdíc, že žalovaný porušuje známkové právo žalobkyně, jež prý má v oblasti republiky Československé pro své výrobky v podstatě téhož druhu chráněny známky »Acidol« a »Acidol Pepsin«. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.